

Het vogelkerkhof

Kees 't Hart

Het vogelkerkhof

Gedichten

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2023

Copyright © 2023 Kees 't Hart
Voor overname kunt u zich wenden tot
Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld en foto auteur Euf Lindeboom

ISBN 978 90 214 8739 7 / NUR 306
www.querido.nl

Voor Euf

Inhoud

Het vogelkerkhof	9
Vlaggenman	18
De dichter	19
De dood van Lord Lister	22
Vincent op Ameland	33
Vreemd	35
Voor de doden	41
De schilder	46
De acteurs	47
De eerste schooldag	49
Naar de Haagse Boekenmarkt	58

Het vogelkerkhof

Er ligt een vogel in de tuin
Tegen het raam gevlogen
Dood omlaaggevallen dood
En zo hier neergevallen dood

We bekijken de stille veren
Dan ziet ze op naar mij
Ik sta er dichterbij dan jij
Zegt ze ik zie het beter

We staan op grijze stenen
Kijken omlaag dan omhoog
Misschien komt er nog een
Naar beneden aangezweefd

Hoe gaan vogels dood
Langs wegen liggen ze
Verpletterd te vegeteren
Vleugels erbarmelijk erbij

We denken allebei aan dood
En kijken eraan voorbij
Hij vergiste zich zeg ik
Hij verwarde glas met lucht

's Nachts ligt ze droomloos
In haar bed te rusten dakloos
Als een vogel ik sta te kijken
en wandel in haar dromen mee

Vertel me waar de vogels
Heen gaan als ze doodgaan
Zegt ze het is dat verhaal
Van het vogeldodenrijk

Je hebt het me verteld toen
We een dag aan zee waren
En meeuwen boven ons cirkelden
En schreeuwden schreeuwden

Het vogelkerkhof ik weet het
Ligt in een bos bij lage duinen
Ik was er een keer met dichters
Om de dichter te gedenken

Hij woonde er jaren en jaren
En schreef vogels naar zich toe
Jong was hij eerder al geweest
Nu riep hij ze omhoog te gaan

Hij zag de vogels langzaam
Vallen en ruisend tussen de
Bladeren de grond aanraken
Ze kwamen overal vandaan

Het kwam in zijn gedachten
Hij kwam erbij hij was er
Hij stond ernaar te luisteren
Blind ben ik niet dacht hij

Hij zag het voor zijn ogen
En geluk en stem en mond
De stilte was als een maan
Dat was de metafysica eraan

Hebben vogels dan een ziel
Vraagt zij dat kan toch niet
Vogels hebben nooit een ziel
Omdat ze al kunnen vliegen

Dat is hun koele logica
Ze sterven en verdwijnen
En de dichter de dichter hij
Hij roept ze terug in mei

Laten we gaan zegt ze voorzichtig
Ze doet haar schoenen aan
De vogel gaat met ons mee
In een bruingele kartonnen doos

Dan valt hij niet omlaag en rust
Hij van tevoren eerst wat langer
Voordat de dichter hem gaat roepen
Of zie ik dat ineens verkeerd

We lopen stevig in haar droom
Buiten slaapt de nacht vannacht
Tussen alle stille bomen we gaan
We gaan naar het vogelkerkhof

Niemand mag het weten zegt ze
Er is nooit iemand bij de terugkeer
Van vogels als ze gestorven zijn
Dat heeft geen enkele bestaanbaarheid

In kleine waterstille vogelbosjes
Kruipen ze verlegen naar de grond
Ze wiegen eerst en knipperen met
Hun ogen sluiten dan hun snavel

Kijk maar tussen de struiken
Van parken en bij portieken
Of bij jullie in de achtertuin
Daar wachten ze onzichtbaar

De meeste vogels sterven
Van moeheid en doodgewoon
Verlangen naar vergetelheid
Ze zuchten met gesloten ogen

Soms vallen ze zomaar omlaag
Uit ouderdom en grondverlangen
Net nog hoog tegen de hemel aan
En dan van de lucht uit gegaan

Vogels worden weggedragen
Door de gravers van de grond
In geheimzinnige nachten
Langzaam teder en bekwaam

Pas na hun doodsbed gaan ze
Op weg naar het dichtershuis
Het is door hem bekendgemaakt
Toen hij nog jong te dromen was

Ik ben nog een kind zegt ze
Ik ben een echte nachtegaal
Ik ben sprekend een mooie vogel
Een fuut een mus een stille gors

Als ik doodga later net als jij
Moet alles stil zijn en moedig
Als een glas met helder water
Zonet nog op ons aanrecht

Ze zegt het rustig dromerig
Of was ik het die het zei
Er moet grond bij zijn
En bomen en een schilderij

En dappere sneeuwvlokken
Zegt ze en dropjes piepklein
En dobbelstenen en het woord
Dat ik laatst vergeten was

Ben jij ooit klein geweest
Ik kan het niet meer aan je zien
Ik was heel klein op zwart-witfoto's
Zeg ik maar jij was al snel in kleur

Had je toen de tijd voor
Lievelingen uit de lucht
Het was nooit tijd zeg ik
Ik kwam er nooit voor terug

Hoe weet je dat je sterft
Gaat dan je adem denken
Dat je ademt met je adem
Tot er geen ademen meer is

Ik weet het niet van dromen
Is in ieder geval geen sprake
Als het zo ver met ons komt
Jij wordt een wolk nee

Een zwaluw een soort begin
En dan kom je terug als
Kikker zegt ze of als spin
Nee dat ook weer niet

Het is een ander soort begin
De lichamen van vogels
Worden weggedragen
Zeg ik veel te plechtig

Denkt de dichter al aan ons
Vraagt ze medeplichtig
Nee hij zit stil bij het raam
Te wachten tot wij er zijn

Eén keer per jaar roept hij
Ze bij zich ze komen in wolken
Van gedachten en herinneringen
Vannacht zijn wij getuigenis

Bij het huis van de dichter
Diep verscholen aan een pad
Staan we stil hier is het echt
Hier was het hier kan het

We wachten op geruis
Op fluisterstemmen op
Mededelingen uit de lucht
We zijn vlak bij het kerkhof

Ik ben niet wakker zegt ze
Ze praat als een kind ze wil
Het allerliefst geen kind meer zijn
En niet denken als een kind

De deur van het huis gaat open
De dichter is nu opgewekt
Hij loopt lachend op ons af
Nee maar zegt hij nee maar